

‘Geland’

HENK JAN AKSE

In deze column zijn mediums Henk Jan Akse en Willemijn Bessem afwisselend aan het woord. Deze maand: ParaVisie Award winnaar Henk Jan Akse, die met overledenen spreekt en boodschappen doorgeeft.

Als ik na een zware nacht werken vanuit Milaan in mijn hoedanigheid als steward *touchdown* op Amsterdam heb, ben ik opgelucht. Ik app de sportschool: ‘Ik ben geland hoor!’ en ga het redden om op tijd te zijn voor de meditaties die ik er geef. Eindelijk, na veel puzzelen, hadden we vier datums gepland. Om half 9 zit ik in mijn auto. Mijn meditatiekleding ligt achterin en om half 11 word ik verwacht. De zon doet zijn best, ik voel me rustig en ik heb er zin in!

A6 in zicht als ik ineens wéér omgeleid word... door zo’n K- bord want de A1 is dihicht!!! “Waar is die rotstem als je hem nodig hebt”, tier ik hardop. Wederom richting Amstelveen knallen mijn ogen bijna uit mijn kop van irritatie en stress. Dit kan toch niet waar zijn!

GEBAKKEN SAUCIJS

11.05 uur aankomst. Ondertussen gutst het zweet ook van mijn rug richting mijn bilnaad. Ruik ik nou mezelf? Met een verhit hoofd richting Utrecht zie ik op de navigatie 11.15 uur. Waarom nou? Ik doe toch wat ik moet doen? Ik app naar de sportschool dat ik het niet red. ‘Rij voorzichtig’, krijg ik terug... ‘Jahaa’, denk ik, terwijl ik het gaspedaal tot op de bodem intrap. Ik probeer tot mijn kern te komen, geen idee waar die nu zit... Als ik normaal mijn zesde zintuig ‘aanzet’, kan ik van alles vinden en nu lukt het me niet eens om richting huis te rijden. In een totale roes scheur ik de snelweg over via Hilversum naar de polder. Dat gaat goed, maar hoe hard ik ook rijd... ik haal geen minuut in! Met piepende remmen parkeer ik mijn auto scheef en rol eruit als een gebakken saucijs. Het is 11.05 uur want ik ‘mindfuck’ mezelf altijd door mijn klokje tien minuten vooruit te zetten.

Mijn ‘opvangster’ is bezig met de zenmeditatie die ik had willen doen. Plan aanpassen. Ze kondigt me aan en we beginnen met een oefening om te ‘aarden’. Die kan ik zelf wel gebruiken. Ik rond af met een ‘Je mag er zijn’ meditatie. Mensen moeten zelfs huilen. Ik krijg terug hoe knap het wel niet is dat ik na zo’n verkeersinfarct zo rustig de meditatie overneem. En hoe mooi en ‘zen’ mijn stem was tijdens de sessie. Ik voel me alsof ik nog rondjes vlieg tussen Schiphol en de polder, een hartinfarct nabij met een ingeklapt landingsgestel. Als een donkere stem uit mijn tas zegt: “U heeft uw bestemming bereikt...”

‘In een totale roes scheur ik de snelweg over’

ROTSTEM

Amstelveen, de A9, irritant geel bord met pijlen... A1 afgesloten! ‘Kak.’ Nou ja, geen man overboord. Ik zet wel de navigatie aan (ik verdwaal namelijk nog in mijn eigen dorp). Ondertussen rijd ik richting Den Bosch. Klopt dit? Met de stroom mee, rijd ik door. Een zware stem geeft ineens aan dat ik de volgende afslag moet nemen. Echt? Vleuten? Ik doe het toch en kachel een woonwijk binnen in lichte paniek. Grote paniek als de navigatie vervolgens aangeeft dat ik half 11 niet red, 10.35 uur aankomst. Levensgevaarlijke capriolen moet ik uithalen om een collega-instructeur te appen of ze de klas wil opvangen. Zelfs met airco aan wordt het in mijn auto tropisch en klotst het zweet onder mijn oksels vandaan. Vliegtuigzweet! Adem rustig in en rustig uit. De té harde stem zegt: “Ga hier de snelweg op.” Ja, hij zal het wel weten, slavendrijver. Mak doe ik wat de stem me beveelt, waarna ik ineens Schiphol weer voorbij zie komen maar dit keer links van me. “Nieeeeeet”, gil ik. Ik kan wel janken, maar gelukkig is afslag Amsterdam in aantocht. Toch 10.50 uur bij mijn klasje. Tenzij die idioot achter me mijn kofferbak inrijdt...